

John Koldby har været på Trepas i 27 år. Det havde han ikke regnet med, men i dag kunne han ikke drømme om at arbejde andre steder.

Det bliver ikke bedre

50 år. John Koldby vidste ikke meget om Trepas, da han fik jobbet som leder for 27 år siden. I dag kunne han ikke drømme om at arbejde andre steder.

Af Andreas Søndergaard
ansn@berlingskemedi.dk

VIBORG: Da John Koldby blev ansat som leder på Trepas i 1979 anede han ikke, hvad han gik ind til. Han vidste ikke, hvad det var for et sted, og han vidste bestemt ikke, at han ville bruge formentlig resten af sit arbejdsliv på kontoret på Vævervej 11B.

27 år senere er han her endnu, og den 63-årige insti-

tutionsleder er lykkelig over, at han endte, hvor han endte.

»Her er simpelthen fantastisk. Hver dag er god. Her er glæde. Det kan simpelthen ikke blive bedre,« siger han, mens han smiler bredt bag det efterhånden noget gråsprængte fuldskaæg.

Havde brug for noget andet

I år er det 50 år siden, at Trepas blev oprettet, og dermed har John Koldby ledet stedet i mere end halvdelen af den tid, Trepas har været til. Det har hverken John Koldby selv eller de folk der ansatte ham

formenligt - fortrudt.

»Jeg vidste ikke, hvad jeg gik ind til, men jeg opdagede hurtigt, at det var et meget imødekommende sted. Det slog mig, at folk var glade. Alle var glade, og de ville gerne gøres noget for. De ville gerne være her, de ville gerne gå på arbejde, og de ville også gerne hjælpes. Og det var rart pludseligt at opleve, at folk var positive over for den indsats, man gør,« husker institutionslederen, der kom fra ungdomsklubberne i Gjellerup-området ved Aarhus, som han havde været leder for for-

inden.

»Det var også derfor, at jeg søgte det her job i sin tid. Jeg trængte til at få en positiv indfaldsvinkel til unge mennesker. Det får man ikke ret nemt i det område,« forklarer han.

Forskellige kasketter

»De fleste smil er startet med et andet smil,« lyder en af de mange vise påmindelser i rammen bag John Koldbys kontorstol. En væsentlig påmindelse for en leder, der ligesom sin medarbejder har mange hensyn at tage.

I krydsfeltet mellem konkurrencevilkår og kærlige klap på skulderen navigerer Trepas og John Koldby i en virkelighed, der handler om mere end bare omsætning og optimering af arbejdsprocesser.

»Den vigtigste øvelse, personalet har, er, at de har to jakker på. Pædagogjakken og værkførerjakken, og de skal kunne skifte lynhurtigt. Hvis der ringer en mand, som

spørger, hvornår han får sine 20.000 enheder, så nyttet det ikke noget at sige »det ved jeg ikke, men vi har en rigtig god dag, skal du vide,« for det gider de faktisk ikke at høre på,« siger John Koldby, der selv både er uddannet elektriker, pædagog og leder.

»Omvendt, hvis en pårørende ringer for at tale om medarbejderen, så er de ikke interesserede i at høre, hvor travlt vi har med at lave 10.000 enheder.

En historie der er værd at

Jubilæum. Alder er bare et tal, siger man. Trepas' 50-års jubilæum er dog værd at markere. Journalist Finn Højbjerg har skrevet en bog om stedet, der er »mere end en arbejdsplads«.

Af Andreas Søndergaard
ansn@berlingskemedi.dk

VIBORG: 84 sider, en masse anekdoter og en lang række

Finn Højbjerg har skrevet en jubilæumsbog om Trepas.
Foto: Morten Dueholm

billeder, der i sig selv fortæller en historie om et sted, der er værd at fejre.

Journalist og forfatter Finn Højbjerg er forfatteren bag Trepas' 50-års jubilæumsbog, som kommer hele vejen rundt om en historie, der startede i små, lavloftede kælderlokaler på Jegstrupvej, og som i dag breder sig ud over byen som en mangfoldig institution med mere end højt til loftet.

Og bogen har været sjovt at lave, siger forfatteren, der har

mødt mange hjertevarme og inspirerende mennesker undervejs i sit arbejde.

Et stort indtryk

Selv har Finn Højbjerg en fortid hos både amtet, hvor han har arbejdet på det sociale område, ligesom han har været kommunikationskonsulent hos Viborg Kommune indtil sidste år. Da Finns tidligere kollega, institutionsleder på Trepas, John Koldby, spurgte, om ikke han kunne tænke

Selvom meget på Trepas er blevet effektiviseret og moderniseret igennem de seneste mange år, er der stadig brug for kompetente og hårdtarbejdende medarbejdere. Foto: Preben Madsen

Fakta

Trepas - 50 år

■ Trepas er et beskyttet værksted under Viborg Kommune

■ Målgruppen er »folk med begrænsninger«, tidligere kaldet »voksne udviklingshæmmede«, altså folk der grundet udviklingsforstyrrelser og/eller fysiske handicaps ikke er i stand til at indgå på det almindelige arbejdsmarked

■ Brugerne kaldes »medarbejdere«, og dem er der 120 af

■ Derudover er der ansat omkring 25 personaler i Trepas

■ Trepas driver et maskinværksted, et ledningsværksted, en pakke-montageafdeling, en serviceafdeling, Væksthuset i Hald Ege samt Kløver-Cafeen. Derudover er der i maskinværkstedet en »Task Force«-gruppe, som tager ud og løser opgaver udenfor Trepas, blandt andet på Viborg Stadion. Desuden har Trepas sit eget band, Trepas-Band som tager ud og optræder af og til.

■ Mottoet for Trepas er »mere end en arbejdsplads«

■ Folkebladet vil i den kommende tid portrættere en række mennesker, der har sin gang på Trepas, i anledning af stedets 50-års jubilæum

Så er de interesserede i, hvordan den person, de har ansvaret for, tackler at være i en arbejdssituation på Trepas.«

Ikke i børnehave

Da John Koldby kom til Trepas i '87, var det »et lille beskyttet værksted med cirka 60 brugere (det som i dag hedder medarbejdere, red.),« som han beskriver det. I dag har Trepas mere end 120 af slagsen og hele produktionen har

fået et kæmpe løft i den tid, John Koldby var været leder på stedet.

»Da jeg startede, sonderede jeg hurtigt terrænet, og jeg kunne se, at det ikke gik med den produktion, der var. Vi fik så meget kasseret, og vi kunne ikke lave tingene ordentligt, og vi tjente ikke ret mange penge dengang,« erindrer John Koldby.

»Jeg tænkte egentligt, at det kunne være »ligemeget,«

for måske var det smartere at lave nogle oplevelser istedet. Det snakkede jeg med personalet om. Jeg havde den holdning, at skulle vi være en arbejdsplads, så skulle vi være sammenlignelige med de private aktører. Det kan ikke nytte, at vi producerer, som man gjorde før første verdenskrig,« forklarer John Koldby, der tog emnet op på et medarbejdermøde, hvor fortalte om sine overvejelser.

»Vi kan lave oplevelser, tage på ture og lære hinanden nogle ting og lære hinanden nogle om samfundet,« foreslog den nytilkomne leder.

»Nej! Vi vil ikke gå i børnehaven. Vi vil gå på arbejde!« lød svaret enstemigt fra brugerne.

»Og så var det jo sådan, vi gjorde,« konstaterer John Koldby.

»Og det har vi kørt efter lige siden.«

fortælle

sig at skrive en bog om emnet, var den 58-årige journalist og forfatter ikke sen til at takke ja. Og faktisk kan han selv huske Trepas' spæde start for 50 år siden.

»Ja, dengang kaldte vi den ikke andet end koldbøttefabrikken,« erkender han med et skævt smil. I sin tid lå Trepas tæt ved ungdomsklubben Fritidshuset, hvor Finn kom som barn.

Siden er der sket meget. Finn selv er blevet 58 år, og

Trepas har vokset sig stort. Men målgruppen er stadig den samme.

»Jubilæumsbogen handler meget om den måde, stedet har udviklet sig på. I 1964 var der meget få af den slags steder, hvor udviklingshæmmede fik et reelt stykke arbejde i hænderne,« forklarer Finn Højbjerg, der har nydt at arbejde på bogen.

»Jeg har været meget positivt overrasket over den gode stemning, der er på stedet.

Nogle af medarbejderne ser mildest talt anderledes ud, men de har så meget hjerte og glæde. Deres måde at være sammen på har faktisk gjort et stort indtryk på mig,« siger han.

Flere end 80 sider fortæller historien om 50 års historie.

